

МАИСКА ПРИКАЗКА

Единъ разхайтенъ и ленивъ щурець
нехайно си подсвиркваше въ полето,
накуцваше по малко съсъ крачето
и зяпаше по всѣки младъ цвѣтець.

И ето на, случайно тамъ напредъ,
съгледа той трудяща се пчелица
оборила въвъ тежъкъ трудъ главица,
да сбира пакъ за своя кошерь — медъ.

— Пчелице, хей, я малко почини —
обърна се щурецьтъ къмъ пчелата —
вдигни си за отмора тукъ главата.
За трудъ я други още има дни.

Тя, работата, нивга нѣма край.
За нея да говоримъ, е ненуждно.
Но я кажи, пчелитѣ — вий — задружно
празднувахте ли вчера първи май.

Пчелицата отвърна му: — Ами
ти, Щурчо, що ми времето отнемашъ,
защо и ти за трудъ се не заемашъ?!
Отъ себе си, поне, се засрами.

За първи май, защо ме питашъ менъ.
Той празникъ е на трудящитѣ само,
а ти въвъ сънъ и скитане голѣмо,
живѣешъ най-безцелно — день за день.

— Ехъ, ти пчелице, кисела си днесъ.
Ако не бѣхъ — навѣхналъ си крачето,
щѣхъ самъ да нося знамето развѣто
на първи май съ достоинство и честъ.

— Ленивецо, о! какъ не те е срамъ!
На празника — не знаме въвъ рждетѣ,
но нѣмаше ни крачка въ редоветѣ
да ти дадемъ да стѣпишъ, даже, тамъ.

Щурецьтъ замълча отъ своя кжтъ
Замисли се, наведе си главата,
но скоро му отлекна на душата
и пакъ безцелно свърна въ своя пжтъ.

Любомиръ Дойчевъ

Славянскитѣ просвѣтители
Св. Св. Кирилъ и Методий

День на детето

Колко мили бѣха
весели засмѣни,
пѣснички си пѣха
съ лица зачервени.
Стройно подредени
въ нова премѣна,
съ любовъ закрѣпени
за мила Родина.

Стари татко

ЗВЕЗДОБРОЕЦЪ

Живѣлъ единъ селянинъ. Наричали
го Петко Жълтичката, защото цѣлъ жи-
вото търсилъ закопани пари. Прости-
чкъ билъ той и вѣрвалъ всичко. Губелъ
се по цѣли дни изъ планинитѣ, къртелъ
камъни, влизалъ въ пещери и все се връ-
щаль съ праздни ржце. Щомъ нѣкой за-
говори за пари, Петко наострялъ уши,
като лисица, отварялъ уста и гълталъ
всѣка дума. Хокала го жена му, потуп-
вала го по нѣкога, ала Петко не се от-
казалъ отъ занаята си.

Една вечеръ Жълтичката излѣзълъ да
се поразгжпче къмъ селския мегданъ.

— Какво правишъ Жълтичка! —

спрѣлъ го единъ хитрець, който често
обичалъ да си прави смѣхъ съ него.

— Нищо! — отвърналъ Петко. Утре
отивамъ въ града. Ще нося две кошни-
ци съ яйца да ги продамъ, че да купя
на жената единъ новъ кужухъ!

Веднага свѣтнала въ главата на селя-
нина една хитра мисль.

— Кога трѣгвашъ? — попиталъ той
и примигалъ съ малкитѣ си очи.

— Щомъ огрѣе зорницата поемамъ!
На сутриньта рано станалъ хитреца.
Отишълъ на една могилка край пжтя и
зачакалъ.

Не минало много време пристигналъ
и Жълтичката. Гледа на могилата единъ
човѣкъ стои и нѣщо си приказва. Поза-